

anonim, secolul XXI

august, la Remeți

anonim, secolul XXI

august, la Remeți

Această plachetă a fost pregătită pentru Festivalul EuropaNova 2026 și circulă într-o ediție limitată, în format tipărit și .pdf. Textele sunt variante de lucru și vor suferi modificări înainte de o eventuală publicare în volum. Placheta nu este destinată comercializării. Se dăruiește oamenilor pe care autorul îi iubește și festivalierilor care își vor dori să-l ducă acasă.

anonim, secolul XXI

august, la Remeți

Festivalul EuropaNova

Bruxelles, 2026

dragostea sau moartea nu te întreabă

est iter ad caelum

Symphosius, *Aenigmata*, VII, „Fumus”, v. 2

Călătoream anonim, cum e fumul,
prin secolul ceva și încă unul.

Călătoream...

Nu-i nicio pasere, niciun râu
să-mi mai țină privirea în frâu.
Nu tu făptură, nu tu piatră
ce n-am fost iubit-o odată.

Florile scapără, schije sub rouă.
Și parc-ar sta să plouă. Dar nu plouă.
Nu mai e pe pământ nicio făptură.
Timpul minte. Minte fără măsură.

De-acum niciun loc n-a rămas pe pământ
să nu-i fi lăsat o lacrimă sau un cânt.
N-a mai rămas nicio faptă sub soare
să nu mă fi amăgit c-o chemare.
Nicio umbră n-a mai rămas. Niciun gând —
să nu-mi fi făcut culcuș sau mortmânt.

Clipa stă spânzurată între noapte și zi.
Nu m-ademeni, e-n zadar. N-aș veni.

Nici amintirea că sunt n-a rămas.
Să zicem că viața a fost un popas.

N-aș auzi nici moartea, de-ar veni.
Nici de planeta s-ar opri n-aș ști.
Fericirea e o oglindă cu fața în soare,
atunci când nicio rază nu doare.

Călătoream anonim, cum e fumul,
 prin secolul ceva și încă unul.

sunt lacrimae rerum

Vergiliu, *Eneida*, I, 462

- Petre, bat aci de-un ceas gura la o coasă și-mi iese toată zimți. Ce nu fac bine?
- Și ochii îți râdeau înaintea feței, ca două ferestre în care nu se făcea niciodată seară.
- Șezi blând. Vin mintenaș. Nu bate tu nimica. Du-te mai bine și scrie o poezie...
- Petre, se slobozi furtuna și-mi zburară țiglele de pe casă. Cum să le tomesec?
- Șezi blând. Vin mintenaș. Nu tomi tu nimica. Du-te mai bine și scrie o poezie...
- Petre, mi s-o rupt un arc pe spate la Dacie. Luai altele, da' nu le pricep rânduiala.
- Șezi blând. Vin mintenaș. Nu schimba tu nimica. Du-te mai bine și scrie o poezie...
- Petre, rugina mănâncă tunurile de la monument. Nu mai grijește nime de străbunii noștri. Luai perii de sârmă, feștele, pensule... Cum fac?
- Șezi blând. Vin mintenaș. Nu fești tu nimica. Du-te mai bine și scrie o poezie...
- Petre... mă doare sufletul, ca un os frânt, ca o casă din care s-o mutat lumina...

— Petre... mi-i urât. Mi-i urât ca în peștera ceea unde rămăserăm fără fotoghin în lampă, și bezna mă striga pe nume, și tu m-ai luat în spate, și m-ai scos la lumină, și m-ai adus în fire.

— Petre al meu, cu ochi limpezi ca apa Iadului înainte de ploaie. Petre al meu, cu mâini d-aurite cu care împlânzeai fierul și cumișteai lemnul. Om harnic. Om darnic. Fratele pe care Dumnezeu mi l-o dăruit fără să mi-l nască aceeași mamă. Înger păzitor în atâtea pățanii. Nu știi de unde veneai, totdeauna veneai. Nu știi cum izbuteai, totdeauna izbuteai.

— Ce să scriu acum, Petre? Cum să scriu o poezie care să știe drumul până la tine? Cum să cumpăr o înviere cu șaizeci și două de litere?

Plouă. Plouă peste Remeți, peste cruci, peste brazi, peste Iad, peste Rai. Lacrimile mele sunt totuna cu ploaia. Ploaia e totuna cu zorii. Zorii sunt totuna cu asfințitul. Asfințitul e totuna cu dorul. Dorul e totuna acumă cu chipul tău.

— Petre, mai ții minte brazii aceia de i-am sădit noi doi în toamna trecută? Fă-te mugur într-unul. Ori cetină. Rășină. Ori vânt. Umbră. Ori pasăre. Să fii pe-acolo, negreșit am să viu.

— Auzi-mă, Petre? Am să scriu. Am să scriu până mi s-or rupe degetele, până mi s-or îmbezna ochii, până mi-or lua foc cuvintele.

Am să scriu poezii șchioape, poezii mute, poezii fără trebuință.

Poezii care nu-s bune nici să bată o coasă, nici să taie un
par de fârcitură, nici să îndrepte un cui strâmb,
dar care poate ştiu să țină de urât unui mort.
Dacă nici poezia nu poate birui moartea,
atunci poate că nu pentru asta e lăsată printre oameni.
Poate că nu-i poezia decât o monedă de schimb
între două inimi.
Poate că nu-i poezia decât limba în care te mai poţi
înţelege cu morţii.

Petre mi.

Amice mi, numquam obliviscar tui.

et sunt commercia caeli

Ovidiu, *Ars amatoria*, III, 549

– Auzit-ai tu vestea? Un rădvan argintiu,
tras de trei roibi și un bidiviu,
bate prin sat granițele
și rupe toate vranițele...
Surugiul – scăpat-o fi frâiele
ori i se-ncurcară brâiele...
Iute, poarta-ți descuie-le,
că nu ți-or ține-o cuiele!

Pe când vestea pe uliți se poticnea,
rădvanu-și rupse drugul chiar la poarta mea.
S-au prăvălit de pe podină
fructe și flori, ca la rodină.
Zorele multe, zăresc și-un omag,
odolean, romanițe și frag,
moșmoane, aguridă, alămâioare,
încă, și încă, și încă... Dar oare
să iscodesc loitrele, să-ntreb pagii
de ce-și descărcară la mine desagii?
Surugiul, ia-l de-unde nu-i, să-l încerc
cu o vorbă ce n-ai cui să spui... În cerc
se adunară caii. Cătam cu mirare la-atâta tezaur,
iar pe umărul stâng mi se-așezase un graur.

Bidiviul cel murg mă pătrunse cu ochii,
înpumat, mândru, la copite cu rochii.
Mă lăasă să-i scot fără crâcnet zăbala,
să descurcăm cumva, împreună, urzeala,
și-și odihni nările înfocate în palmă.
Luna se stâmpără, devenise mai calmă.
Îi leg în iesle și-i țesăl încet,
în jgheab - jăratec viu și apă din brădet.
Dreg butca la loc, cu răbdare și zor,
iar poamele se-așază cuminți în pridvor.
O stea îmi e lampă și sfetnic ploierul,
până când se-astâmpără și lemnul, și fierul.
Mă culc târzior, c-un nor la căpătâi,
pe-o claie de fân mirosind a gutâi,
și mă trezesc dup-un timp printre ciute.
Cucu-mi număra primăveri neștiute.
Dar unde-s roibii? Rădvanu-a pierit...
Au fost ori n-au fost? m-am tot iscodit.
Nici bidiviu, nici rădvan, nici ham, nici frâu...
Roua dormea pe un fir galben de grâu.
Doar că-n ogradă, pe unde-au stat ei,
dăduse-n floare un codru de tei.
Romanițe, omag și fragi pe răzor,
iar la strajă, trufaș, un alămâior.

De-atunci tot aud tropot de cai pe sub nori
și las vranița descuiată pentru rădvanul cu flori.

mea regna

Vergiliu, *Bucolice*, I, 69.

Adormisem sub stele. Singur și mut
mă găseam în Remeți, la azimut.
Ce falnic mi-era satul! Dar parcă-i pitic
pe Coastea Frunții când mă ridic
și nici nu mai știu cu ce faptă să-i zic
ce dragoste zace în sufletu-mi mic!
Și-alerg printre râturi, mă înțep, mă urzic...

Îmi amintesc ca azi cum mă întrebai:
- Unde vrei să te nasc, frumosule crai?
- În Remeți, la azimut, am răspuns, apăsător,
unde lostrița cântă tăcerea la nai,
iar ceru e blând și de stele arat!

Aș vrea, ca-n pruncie, să mai respir
mirosul de-otavă, și stâncă, și mir,
să zidesc cu bătrânii o căpiță de fân
și calu-mi nevăzut pe Zăpodii să-l mân,
arcerul pe coasă să-l plimb până-i fum
și calul nevăzut să se-întoarcă din drum,
și drumul din drum să se-ntoarcă acum
și bătrânii acum să răsară din scrum!

Dar cum să se poată... Și-atunci mă oftic
și-mi vine pe limbă câte toate să zic -
cuvinte aruncate din lexic în dric...
Of, fă-mă, Doamne, cenușă, nimic,
căci nu se poate mai mult din nimic: nici bătrâni
ca bătrânii, nici vrăji în fântâni,
nici vorba în cântec, nici iarba cosită,
și crucea-i jos de pe turlă, dosită,
iar pe icoane se târâie, șarpe, ploaia,
și-au emigrat din Remeți și calul, și oaia,
și sfinții din icoane dârdâie-n frig...

Cu cuvinte uitate iarăși te strig...
Dar tu stai la taclale. Singur și mut
mă sting în Remeți, la azimut,
în trupul acesta de împrumut.
Un coșmar, de-o vreme, îmi este stăpân:
se face că, din Porumbreu, de o șchioapă
văd un bou legat de-un dric bătrân
în care duce satu-ntreg la groapă.
Mai face un pas și-îngenunche-n noroi,
și se dă peste cap și se face moroi
și e limpede-acum numaidecât
că în Remeți și urâtului i-e urât.
Mai mult, mărturisesc, n-am zărit.
Se făcea că opaițurile-n oblac au murit
și s-a făcut beznă ca-ntr-o peșteră-n care
s-a dus un stol de lilieci la culcare.

Se trăiește, se moare pe acest pământ,
câteodată mai simplu, deseori mai curând,
uneori ordonat, alteori fără rând.

Mi-am ridicat ochii către tine,
și brațele. Dar tu nu știi cu cine
stăteai la taclalele. Singur și mut,
rămâne-oi în somn, la azimut.
Sfârșind într-un trup de împrumut.

nec deserta tuo nomine saxa vacent

Properțiu, *Elegii*, I, 18, 32

Tot omul doarme în Remeți;
doar eu spun versuri la pereți
și-o frunză strigă surd a toamnă –
iar gândul mi-i la tine, Doamnă!

Tu de-ai veni, în dar ți-aș da
un pumn de rouă și o stea.
Eu bezn-aș fi, iar tu-ai fi lună –
și-un cer am face împreună.

Remețiul fără tine-i greu;
și frunza plânge în spondeu –
și-atunci mă urc la Porumbreu
să mai vorbesc cu Dumnezeu.

Remețiul fără tine-i șters.
Se sinucide orice vers
și frunza strigă surd a toamnă –
iar noi nu ne mai suntem, Doamnă!

inter complexus excidit umbra meos

Propertiu, *Elegii*, IV, 7, 96

– Lasă lacrima ta să se-ntâlnească
cu lacrima mea, te-am ademenit...
Numai ce zâmbetul meu se întâlnește
cu zâmbetul tău; anume ochit...

Fluture-n august eram, tu erai crin:
– Se poate să zăbovesc în brațele tale, puțin?

Calfă la zmei am fost
și vânt fără adăpost.
Tu erai zburdalnică rândunea,
ți-ai făcut cuib în inima mea,
cum bezna face lumină din stea.
Lacrima mea pe obrazul tău s-a așezat,
zâmbetul tău în zâmbetul meu s-a înfășat.

Timpul s-a împotmolit pe drum, undeva,
în fire dantelate, de catifea.
(Nu zori, timpule! Aprinde-ți o lulea
sau fă o piruetă, orice, altceva!
Nu te grăbi, prietene! Mai șezi puțin,
te ispitesc, la iarnă, cu un vin,
așteaptă, doar, să mai prindă pelin!)

– Lasă-mă să fiu zorii de pe chipul tău,
lasă-mă să fiu o stea căzătoare,
luminând zâmbetul tău
care s-a întâlnit cu zâmbetul meu.
Lasă-mă să fiu amurgul de pe chipul tău,
lasă-mă să fiu o stea urcătoare
luminând lacrima ta
care s-a întâlnit cu lacrima mea.
Curând vom bea mustul
căruia nu i se știe gustul.
Curând, vom împărți pelinul
cu timpul, vecinul.
Zâmbet, lacrimă, crin, lumină, rândunea:
lasă umbra ta să întâlnească umbra mea!

nescio quid caeleste

Rimbaud, *Ver erat*, 43

Să ne-ntâlnim, aiurea,
la crâșma de la pod,
când freamătă pădurea
și latră un zăvod...

Să facem cunoștință,
mirați cum de se face
că prea avem știință
ce-ți place și ce-mi place...

— Nimic din ce îmi spui
n-am auzit vreodată,
nici ochii-ți nu-i văzui,
nici gura, niciodată!

Și câțiva pași să facem
pe podul peste criș,
să desfirăm un ghem,
să ne privim furiș...

Și până dimineață
să povestim, de parcă
trecutul e o ceață,
legată-n larg de-o barcă...

— Nimic din ce îmi spui
n-am auzit vreodată,
nici ochii-ți nu-i văzui,
nici gura, niciodată!

Adoarme o vioară
și zboar-un călifar;
și tu adormi, hoinară,
în visul meu, măcar;

și Busuioaca rară
adoarme în pahar,
și tu adormi, hoinară,
lângă un biet stihar...

Să ne-ntâlnim aiurea
la crâșma de la pod
când freamătă pădurea
în drum spre eșafod...

Să ne-ntâlnim, mirare,
ieșind de după colț,
și tu să fii plecare,
oprită stâns de-un bolț...

Să ne-ntâlnim și mâine
la crâșma de la pod,
să împărțim o pâine,
să deznodăm un nod...

Să povestim de parcă
trecutul e un vânt,
și dorul te încearcă
și leagă legământ.

– Nimic din ce îmi spui
n-am auzit vreodată,
nici ochii-ți nu-i văzui,
nici gura, niciodată!

plus habet ille viae

Claudian, *Carmina minora*, 20, v. 22

Dacă tot pleci, degeaba vii.
Mi-e dor de tine și nu știi.
Mi-e dor de tine când e seară
și lacrima pe-obraz – o gheară.

Degeaba plec, dacă tot vin.
Remețiul, tot, e un suspin.
Degeaba plec, dacă tot vii.
Ți-e dor de mine și nu știi.

Degeaba plec, degeaba pleci,
când ceasul bate de cincizeci.
Mi-e dor de tine când respir.
Remețiul, tot, e-n cimitir.

Degeaba pleci, degeaba vin.
Remețiul meu e un suspin.
Mi-e dor de mine când respir.
Remețiul meu e-un cimitir.

te spectem

Tibul, *Elegii*, I, 1, 59

Adă-mi zmeură! Zi un cuvânt!
Șuieră dorul ca rapița-n vânt,
vaieră vântul ca sufletu-n sabie...
Tu o țigară adă-mi! Și-o vrabie!

Adă-mi mușețel! Adă ploaie!
Adă crini și micsandre! Vai, e
dorul strâns ștreang, mă sufoc!
Tu liniște adă-mi! Și-un foc!

E dorul ascuțit ca văpaia,
ca seceta ce-și caută ploaia,
țigara nu arde, fumul e ud,
un fulger înghite cerul și-aud

cum cerul s-a-nchis într-un punct...
Prin ploaia prelinsă-n mormânt
o lacrimă cade, ușor fumegând.
O lacrimă-n ploaie. E tot ce mai sunt.

quae tibi manet vita

Catul, 8, 15

Mi-e teamă să-ntreb,
mi-e teamă, mi-e teamă :
mai știi uneori,
mai știi cum mă cheamă?
Mai știi când număram
ierunci și vorbeam
cu pietrele? Și beam
din vinul acela de cireșe
amare! Și câte depeșe
îți trimiteam de teamă,
de teamă, de teamă
c-ai să uiți cum mă cheamă?
Mai știi că exist?
Într-un fel cum există
și neaua precistă,
și râma dosită-n gunoi,
și trupul prefăcut în strigoi...
Mai exist, mai exist,
sunt, însă, mai trist
ca vinul, ca păianjenul...
Îmi măsor cu stânjenul
bătăile inimii, dar exist,
cât se poate de grabnic și trist.

Și tu? Mai ești?
Mai știi cum te cheamă?
Mai ai și tu,
mai ai vreo teamă?
Mai iubești, mai croșetezi,
mai sperii, mai dansezi -
când răsare luna din crini,
când răsare din rozmarini,
când e ceață și ploaie,
când e vânt, și-n odaie
e scrumul răzlețit pe podele -
pe ritmuri iuți de oțete?
Mai ești? Te ascunzi
de tine, te confunzi
cu o existență în care
stă soarele mereu
pregătit de plecare?

Mai trăiesc? Mai trăiești?
Dar e-atât de târziu
că și ierugii că-ntreb
i se pare hazliu...

Am trăit? Am murit?
Ai trăit? Am visat?
Mi-e dor ca o sete
din șapcă în ghete,
mi-e dor, și îmi este

pustiu, și-o poveste
se deapănă singură,
ca-ntr-o lingură
aceeași ciorbă
despărțită de vorbă.

Nu mă cunoști, nu te cunosc.
Erai o căprioară? Eram un mosc?
Erai primăvară și iris?
Scriam, nu-i așa, scriam un zapis
într-o limbă fără foneme
și semnam apăsător, și foarte devreme,
de teamă, de teamă
că am să uit cum mă cheamă...
Mai exist de atunci
ca liliecii-n spelunci,
mai exist, dar nu mai
țin minte... Tu cine erai?
Erai ierunca în zbor?
Erai cireașa amară?
Erai vântul? Sau erai nor
legat ca zmeul de sfoară?

Mai exist puțin. Mai
exist ca un crai
fără sceptru, fără cai,
măcar până mâine.
Până mâine numai.

purpureos spargam flores

Vergiliu, *Eneida*, VI, 884

Așterne-mi, deci, flori și, becață!,
pleacă departe și tu!...
Ce iute se scurse o viață,
ce scurtă și dragostea fu...

Sub umbra de brusturi, concavă,
acolo, sub cerul afotic,
lângă o piatră de davă,
smulsă din pământul cifotic,

un picur în râu voi rămâne,
uitat în veșnic eon,
udând postata de grâne,
alotric și pașnic peon.

Așterne-mi, deci, flori și îngână
un cântec de moarte, solemn,
căci somnul agripnic nu mână
până la un alt recviem!

nobis abeunt omnia

Pascoli, *Fanum Vacunae*, VIII

Atât de puține-s de zis:
am venit, am privit, am plecat!
Soarele s-a răsturnat în abis,
apusul puțin a durat...

Atât de puține mai știu,
dar parcă nimic n-am uitat...
Soarele s-a povârnit în pustiu,
apusul opulent s-a pudrat...

Atât de puține mai vreau...
Și-atât de multe obsesii...
Soarele e-un cal argintiu,
apusul e-un car fără osii...

Atât de puține mai pot,
și-atâte-au rămas de făcut...
Soarele planează-n razmot,
apusul e-un căuș cu vermut...

Atât de puțin a rămas...
Am venit, am privit, am plecat!
Soarele e un cal de pripas,
apusul de nori e crenat...

Atât de puține mai sânt
clipele în care sunt viu...
Soarele-a răposat pe pământ,
apusul s-a proidit în sicriu.

nil admirari

Horățiu, Epistole, I, 6, 1

Ce fel de viață e viața când
nu-ți mai cere un fior...
Te-ascunzi dup-o frunză, după un nor,
trăiești doar din vise și-n gând.
Și clipe tot trec... Și veni-v-a
și clipa cea mare-n arhiva
cu zorzoane a vieții
din mișcătoarele imperii ale cetii...
Tot urc și cobor împiedicat pe o scară
și mi-e frică ades, mai ales când e seară,
și mă prinde urâtul și bogza afară
trăgând fără saț din aceeași țigară,
și plouă cu lacrimi, și-un suspin
cheamă altul. În inim-un spin
nu-ți vestește nimic,
mai respiră o dată, hai, înc-un pic!
De vei urca de unde timpul naște
reptile, și ogri, și broaște,
fă după toamnă să vină vara
și trage după tine și scara!

prima cadunt

Horăţiu, Ars poetica, 60-61

Pe drumuri, frunzele — cladă.
În colţul gurii — ţigara.
Ciorile sunt puse pe sfadă
cu toamna, cu fumul, cu seara.

Fugind ca de-o umbră, de care
ţi-e frică în beznă s-o vezi,
se duse şi gândul cutare,
cum duse sunt gânduri — cirezi.

Iţită din ochi ca din ciuturi
o lacrimă în bărbie zăcu.
Şi frunza căzuse alături.
Şi gândul alături căzu.

C-un deget ai şters-o, dar oare
o alta cădea-va în loc?
Se duse şi gândul cutare,
aruncat ca bietul chiştoc.

tacitisque senescimus annis

Ovidiu, *Fastele*, VI, 771

Un an mai mult. Sau unul mai puțin?
Ce-am irosit? Ce am de judecat?
Pe cerul livid se aprinde un crin,
Carul Mare se rotește pătrat.

Un an mai mult. Și orișice oglindă
arat-un cer mai transparent și pal,
închis în sine ca-ntr-o ghindă,
rotindu-se într-un oval.
Ovalul, iată!, se dilată,
ca o pupilă fără văz
și anul mai puțin, deodată,
e cât e bobul de ovăz.
Pe cerul livid se stinge un crin
în flăcări pale. Cu ochiul orb (prin
care trece-ascuțit o cavilă)
văd izgonit și văzul din pupilă.

Un an e prea mult? Iar altul - puțin?
Ce am, de preget? Aș vrea să susțin
că parcă m-aș duce? Și aș vrea să mai vin?
Încă un an e prea mult. Și-i puțin.

stringis lucem

Boethius, *Consolarea filosofiei*, I, 5, 14-15

De-acum e stăpână zăpada
și gustul de obidă, amar.
Alte visuri zătrite în clada
ce tace spășită-n sertar...

Agat e de-acuma și zăda,
ca varul mi-e calul firav,
pe potcoave-i stăpână zăpada
și nimeni n-aduce-un pristav.

De-acum e stăpână zăpada.
Zăpada-i stăpâna de-acum...
La o roată se frânge obada,
iar calul se opintește în drum.

Ca piatra e reavănă leuca
și calul cambrează capiu,
iar loitrele-s reci, cum în beuca
în care-am căzut ca-n sicriu.

De pe stele-i căzută pomada -
pe cer parcă-s prinse-n mortar.
De-acum e stăpână zăpada

și pașii-mi pe zăpadă dispar,

scârțâind c-un freamăt, doar până
drumul în zăpadă se curmă.

De-acum e zăpada stăpână.

De-acum e tăcerea din urmă.

nos alterutrum amemus

Imn medieval anonim, *Ubi caritas*

Să lupți, să cânti, să iubești,
să vrei, să poți și să faci,
copiii cu noimă să-i crești,
bătrânii cu dor să-i împaci,

să rabzi, și un strigăt în ciuturi
să-l strigi cu tăcerea în glas,
și gândul urât să îl scuturi
când doar tăcere-a rămas,

să faci ca și când azi e mâine,
și ieri tot mâine a fost,
chiar dacă pe masă n-ai pâine
să știi că totu-i cu rost,

că rostul nu-i truda de-acuma,
dar truda de-acuma-i cu rost,
și când așeza-se-va bruma
să știi ce truda ți-a fost,

cu iezii să zburzi primăvara,
cu vulturii-n nori tu să zbori,
cu rouă să-ți ții călimara
umplută, culeasă în zori,

să cânți cum cânt-o vioară
primul sau ultimul vals,
dansează o ultimă oară
de parc-ar fi primul dans,

să crezi că un soare răsare,
în zare, oriunde privești,
privirea să-ți fie mirare,
mirarea s-o spui în povești,

odihnește puțin la izvoare
cu inima flutur fiind,
e vreme să mângâi o floare
chiar moartea pe urme-ți venind,

căci, mai ales, când e toamnă
și frunzele-s călcate pe drum,
tu crezi că bătrânețea înseamnă
un fel de mărire, nu scrum,
și-atunci când bezna se lasă
să știi să mai fii când nu ești
și-o vorbă lasă acasă:
să lupți, să cânți, să iubești!

num loca es oblitus

Nicolas Bourbon, *Ferraria*, v. 27.

E iarăși august la Remeți.
Trec clipele, trec niște drumeți.

Pleacă, nu pleca, astă seară!

În Clos du Parnasse
într-o seară
ca un bujor cu gheară,
ca un boboc
învelit în sârmă ghimpată,
ca un busuioc,
ofilit niciodată...

Pleacă, nu pleca, astă seară!

Trec clipele, trec niște drumeți.
Sunt iarăși august, la Remeți.



Dragostea sau moartea nu te întreabă.